

Fagetisk råd, NPF
v/Nina Berg
Postboks 11, Slåtthaug
5851 Bergen

Rune Fardal

NORSK
PSYKOLOG
FORENING

Bergen, 16. april 2008
FER-sak 06/08K

VEDR. FAG-ETISK KLAG PÅ NPF-MEDLEM MAGNE FUREVIK

Fagetisk råd bekrefter at du har tatt kontakt med rådet vedrørende psykolog Magne Furevik i brev datert 12.03.08, som rådet mottok 09.04.08. Kopi av klagen er sendt innklagede.

Henvendelsen vil bli tatt opp til vurdering med hensyn til eventuell utredning i rådets møte så snart som mulig. Du vil bli kontaktet etter det. Rådet har møte ca. hver fjerde uke, og neste møte blir 05.05.08.

FER vil gjøre en vurdering av den sakkyndige rapport sett i forhold til de Fagetiske prinsipper for nordiske psykologer. Dine arbeider som psykologstudent returneres, da det er innklagedes rapport sett i forhold til din klage som vil være gjenstand for FERs vurdering. Hvis du har klagepunkt som ikke kommer frem i din klage, kan du sende en kortfattet oversikt over disse. Vi ber om at du begrenser deg til å liste opp dine klagepunkter.

Med hilsen
for Fagetisk råd, NPF
Nina Berg, leder

for leder, Berit Hilt (sekretær FER)

Vedlegg

Kopi: Psykolog Magne Furevik

Rune Fardal
Fjellvn. 74
5019 Bergen

Bergen 25.4.2008

Norsk Psykologforening
Fagetisk råd
Boks 11, Slåtthaug
5851 Bergen

Vedr. klage på psykolog Magne Furevik

Viser til deres brev a 16.8.då, der dere skriver ””Dine arbeider som psykologstudent returneres, da det er innklagedes rapport sett i forhold til din klage som vil være gjenstand for FER’s vurdering”!

Brevet utgjør ikke klagen. Det fremgår meget klart av dette brev, at det der kun beskrives hva **formålet** med klagen er. Og dette **formålet** beskrives i 2 punkter slik:

”Formål

Denne klagen har i hovedsak 2 formål:

- 1. Å få vite om **Norsk Psykologforening**, og derigjennom dens medlemmer, inkl. Fagetisk Råd, mener den sakkyndiges rapport fra 2003 i denne sak, er faglig akseptabel ut i fra de etiske og faglige retningslinjer norske psykologer arbeider under og er bundet av og som foreligger for slike rapporter!*
- 2. Få psykolog Furevik til å trekke denne sakkyndige rapporten tilbake da det ikke aksepteres at slike påstander får stå uimotsagt i et notat av denne typen!”*

Når FER så ber om at ”Hvis du har klagepunkter som ikke kommer frem i din klage, kan du sende en kortfattet oversikt over disse.” gjøres det gjeldende at disse klagepunkter er beskrevet i det returnerte vedlegg (analysen). Denne returneres derfor til FER som deres underlag.

Klagepunktene er mange og omfattende. En har forståelse for at FER kanskje ikke er vant til en så omfattende faglig forankret **begrunnelse** for en klage. Når FER så returnerer både **begrunnelse og klagepunktene** som der fremkommer, kan det gi et inntrykk av at man enten ikke har forstått kompleksiteten av klagen eller søker redusere klagepunktene. Det er lite tillitsvekkende for en seriøs klagebehandling.

Under følger 11 hovedklagepunkter mot rapporten. Øvrige finnes i analysen og fremkommer av den sakkyndige rapport.

1. Det er stadige eksempler på at det ikke er noen sammenheng mellom vurderinger og observasjoner, og at vurderinger, informasjoner og observasjoner blandes sammen, hvilket umulig gjør både tolkning og etterprøving. Dette er et ufravikelig krav til en sakkyndig rapport.

Eks: ”Hun har vist fleksibilitet ved at hun kan se at ting kan ha ulike forklaringer og kan forstås på flere måter.” (s.3) Eksempler på fleksibilitet og at noe kan forstås på andre måter enn det mor legger til grunn eksisterer overhodet ikke. Det finnes ingen observasjoner eller beskrivelser av at mor evner være verken fleksibel eller ta andres perspektiver. Den store trangen til å projisere egne trekk over på andre (*far bryter avtaler, far kommer ikke til møter, far hindrer samvær* osv) er nettopp en bekreftelse på at mor ikke evner ta andres perspektiv! Å anklage andre for trekk mor selv har (projeksjon) viser to ting;

(1) Det projiserte trekket oppfattes av mor som negativt, og hun anklager andre for å ha slike trekk!

(2) Det viser en rigid adferd med manglende innlevelse, når hun påstår negative trekk om andre, som hun selv har, som hun selv beskriver og oppfatter som krenkende å høre om seg selv!

Derimot er det en rekke eksempler på det motsatte! Mor tillegges positive trekk hun ikke viser, men påstår at hun har! Det er ingen observasjoner av slike påståtte trekk, så når mor påstår ha slike legges det uten kildekritisk vurdering til grunn! Et av de problemer mor viser er jo nettopp at hun i sine beskrivelser ensidig anklager far! Far har i årevis prøvd å få til samtale, men mor har konsekvent nektet! Mor fremviser ingen evne til fleksibilitet over hodet. Hennes MMPI test viser da også en meget rigid personlighet. Hvordan kan man da si at hun evner se at en sak har flere sider uten at dette dokumenteres? En ting er å kunne dokumentere at virkeligheten er slik, noe annet er det når påstandene ikke kan dokumenteres!

Eks: I kapittelet ”Informasjon fra partene. Observasjon av samspill” (s.2) skriver den sakkyndige (s.3):

”Mor har i samtale med den sakkyndige formidlet sitt syn og svart på spørsmål på en måte som er opplevd som ærlig. Hun har ikke lagt skjul på at hun har hatt vansker av depressiv karakter. Hun har vist fleksibilitet ved at hun kan se at ting kan ha ulike forklaringer og kan forstås på flere måter. Hun har fremstått som reflektert og ikke gitt inntrykk av at hun har behov for å opprettholde en feilfri fasade. Selv om den sakkyndige har stilt henne utfordrende og nærgående spørsmål, har hun forholdt seg saklig og ikke vist irritasjon eller følelsesmessige reaksjoner som har vært påfallende.”

Dette er imidlertid ikke informasjon fra mor, men vurderinger fra den sakkyndige av mor! Beskrivelser som : ”.. opplevd som ærlig”, er hvordan den sakkyndige tolker mor, ” har vist fleksibilitet”, er også hvordan den sakkyndige tolker mor, ” har fremstått som

reflektert”, og ”Selv om...så... har hun...” er alle eksempler på den sakkyndiges vurderinger og tolkninger av påståtte observasjoner og ikke selve observasjonen eller det mor har sagt (informasjon/påstand)! Det virkelige problemet her er jo at observasjonen mangler og dermed er det umulig å **etterprøve**! Det er ikke faglig holdbart! Fureviks ”vurderinger” fremstår mer som et avsnitt som er limt inn i en setting der det ikke finnes grunnlag for slike vurderinger! Hvilket betyr at det er helt uinteressant ut i fra et faglig vitenskapelig syn! Mor kan påstå så mye hun vil, det betyr ikke at den sakkyndige kan legge det til grunn som sannhet! Det er et vitenskapelig syn man er interessert i når man trekker inn en sakkyndig ikke mors udokumenterte subjektive påstander!

Dette strider mot ”Veiledning for sakkyndige psykologer i saker etter barneloven og barnevernloven”, utgitt av Barne- og familiedepartementet februar 1998 hvor det står på s.27:

”Den sakkyndige må eksemplifisere hvilke observasjoner som danner grunnlaget for vurderingene, slik at sammenhengen mellom observasjoner og konklusjon kan forstås av oppdragsgiver”!

Hvordan skal man forstå og etterprøve en vurdering, hvis observasjon og underlag mangler! Den sakkyndige bygger i realiteten sine ”vurderinger” på **egne tolkninger** og ikke på observasjoner og empiriske premisser! Vurderinger gis stikk i strid med observasjoner og sakens øvrige fakta. Tolkninger og vurderinger gjøres uavhengig av hva som er observert, for det foreligger ikke kildekritisk kontrollere observasjoner som kan gi slike ”vurderinger”! Det holder ikke i en faglig setting! Mors rigide adferd er godt dokumentert gjennom mange år. Hun bryter avtaler, nekter komme til samtale og påstår forhold ved far som umulig kan være sant, slik også saksdokumentene viser at ikke er sant.

Eks: ”Hun har fremstått som reflektert og ikke gitt inntrykk av at hun har behov for å opprettholde en feilfri fasade.” (s.3) Selv mors MMPI skår dokumenterer at hun har et ekstremt behov for å opprettholde en ”perfekt fasade”! Og en slik test er langt mer objektiv enn Fureviks subjektive preferanser! Dette mens mor i sine egen dokumenter beskriver seg med en omsorgsevne **over** gjennomsnittet(!), mens barna har klippekort hos både barnevernet og BUP! Mor er til og med trygdet fordi hun ikke fungerer i sosiale sammenhenger (arbeid, skole og lignende.) Mors lave terskel for krenkelser er nettopp et uttrykk for hennes grandiose selvbilde, et godt uttrykk for nettopp behovet for en ”...feilfri fasade”! At mor beskriver seg som en omsorgsperson over gjennomsnittet i sine stevninger og som langt bedre enn far, er jo nettopp et bevis på behovet for en feilfri fasade! Det samme kommer til syne i mors **lave terskel** for krenkelser, det er nettopp et uttrykk for frykten om at den feilfrie fasaden skal sprekke!

Eks: ” Mor har i samtalene med den sakkyndige formidlet sitt syn og svart på spørsmål på en måte som er opplevd som ærlig” (s.3) og ”Hun tolererer ikke løgn og juks.”! (s.5) Hva den sakkyndige ”opplever” synes ganske fjernt fra mors ekstreme løgnaktighet, som er meget godt dokumentert! Dette beskrives samtidig som det dokumenteres omfattende løgner fra mor! Mor fremsetter en rekke påstander i direkte konfrontasjon og strid med sine egne tidligere påstander. En rekke logiske brudd blir synlig uten at den sakkyndige

reagerer! Den ene påstanden om far slår den andre i hjel. Nettopp det at påstandene bryter med hverandre betyr at minst en av påstandene må være usanne! Far kan ikke både jobbe mye (når mor skal påstå hun passet barna) og samtidig påstå at far ikke ville jobbe (når mor påsto hun underholdt partene i samlivet). Minst en av disse påstandene må være usanne, og ofte er begge usanne som i dette eksempelet! Andre eksempler fra mors dokumenter er :

- Mor påstår far både arbeidet mye, mens det samtidig påstås at han ikke ville arbeide!
- Mor påstår at hun forsørget familien i samlivet, samtidig som hun i brev til ligningskontoret samtidig skriver hun ikke har vært i arbeid!
- Mor påstår far er psykopat, samtidig som hun sender brev til UDI med forespørsel om de kan kaste fars nye kone ut av landet slik at mor og far kan komme sammen igjen!
- Mor påstår til sitt nettverk at far mangler empati, samtidig som hun i flere brev til far takker kan for at han evner å se når hun har det vanskelig og støtter henne!
- Mor påstår til den sakkyndige at far ikke klarer å ta seg av barna, mens hun i brev til far over flere år skryter av hvor flink far er med barna!
- Mor beskriver til sakkyndige og andre at hun har en høy moral og hater løgn og juks, samtidig som far avslører et 60 talls løgner av mor!
- Mor skriver i prosesskriv at om hun får omsorgen, så skal far få omfattende samvær ut over normalt samvær, men når mor får omsorgen, saboteres det meste samvær! Og alle sommerferier fra 2000 til 2008 er enten sabotert ved at mor har stukket av med barna til utlandet, holdt igjen et barn eller skjult barna i Norge!
- Mor klandrer far for å bryte avtaler, mens hun samtidig stikker av med barna til utlandet utenfor oppsatte sommerferieavtaler, år etter år!
- Mor påstår skolefraværet for barnet er høyt og klandrer far for dette, samtidig som hun tar barnet ut av skolen uten at det gis meldinger til skolen!
- Mor klandrer far når skolen tilkjennegir at barnet som da bodde med far har uorden i leksene, mens mor selv til den sakkyndige innrømmer at det er hun som ikke gjorde lekser med barnet ved sine samvær!

Og slik fortsetter det i det uendelige..... år etter år! **Den sakkyndige vurderte ikke noe av dette. Dette er i realiteten en endeløs rekke av provokasjoner mot far, der mor bruker barna bevisst.** Logiske brudd er typisk for en del personlighetsforstyrrelser! Med slike dokumenterte fakta blir det svært avslørende for den sakkyndige når denne påstår at mor virket ærlig og oppriktig! Ja, mor ”*virket*” sikkert slik, men det er like mye en beskrivelse av god evne til manipulasjon, som noe annet! Eller retttere sagt en beskrivelse av den sakkyndiges naivitet og manglende kunnskap om narsissistisk problematikk!

Dette strider mot hva som beskrives i ”*Veiledning for sakkyndige psykologer i saker etter barneloven og barnevernloven*”, utgitt av Barne- og Familiedepartementet februar 1998 står det på s.24.: *Under punkt :*

9.2 Skriftlige erklæring

”I den skriftlige formidlingen av den sakkyndiges arbeid er det viktig å følge god forvaltningskikk. De som leser erklæringen skal følge med i hva den sakkyndige har gjort, og det skal være mulig å forstå sammenhengen mellom den informasjon som er

hentet inn og de vurderinger som er gjort. Det samme gjelder de teoretiske avveiningene den sakkyndige gjør. Partenes syn må komme fyllestgjørende frem”.

Det er ikke mulig å se sammenhengen mellom informasjon, observasjon og vurderinger som gjøres, når både vesentlig informasjon, og observasjon er utelatt og informasjon, observasjon og vurderinger blandes sammen! Dette bryter med andre ord både mot forvaltningsloven og det bryter mot helsepersonellovens §15 om at attester skal være **nøyaktige og korrekte**! Alvorlig er det også at den sakkyndige begynner å blande inn troverdighetsvurderinger.

Slik beskriver faglitteraturen troverdighetsvurderinger hos sakkyndige: Rosenqvist og Rasmussen (2002),s.22 skriver i ” Rettspsykiatri i praksis” : **”Det er også noen mandat som kan bli utformet på områder der det knapt finnes relevant kompetanse. Det kan for eksempel gjelde i troverdighets vurderinger. Dersom man får et mandat som innebærer troverdighets vurderinger, bør man nøye overveie å be rekvirenten endre mandatet, eller si nei takk.”** Når den sakkyndige tar ut alle fars dokumenter av saken, skjer en troverdighetsvurdering av far helt ulik den som gjøres av mor, for der foreligger det ikke noen dokumentasjon av mors påstander. Allikevel blir de lagt til grunn! Den sakkyndige skriver på s.2 at: **”Far har gitt den sakkyndige en ringperm inneholdende rundt 200 sider tekst, i all hovedsak ulike brev og vurderinger fra far sin side. Den sakkyndige har ikke bedt eller ønsket å motta dette”!**

Hva slags holdning fra en fagperson er dette? Skal vi støtte oss på faglitteratur så er ikke en påstand sann før den støttes av bevis eller evidens. **”If something is valid, it is ” true” in the sense that it is supported by available evidence”** **Methods in Behavioral research** **Cosby Paul C. (2003,s.89)**

Om en påstand ikke støttes av bevisene, så er den heller ikke valid. Et begrep som er svært viktige i en sakkyndig setting både opp imot fag, men også opp i mot juridiske lover som helsepersonloven §15. Det er helt avgjørende at den kunnskap man presenterer for retten og de vurderinger man gjør er holdbare. Faglitteraturen er meget klar på dett:

”Hvordan kan man vite om kunnskap og slutninger er holdbare? Svaret er i prinsippet enkelt. En vitenskapelig slutning er valid, når en rimelig slutning er formulert, og når alternative (rimelige) slutninger er utelukket. Det betyr at selv korrekte slutninger ikke er valide, før alternative slutninger er avvist!”

Psykologiens Forskningsmetoder, Frode Svartdal (2004,s.28)

Det betyr at vurderinger ikke er valide, før alternative vurderinger er utelukket! **Problemet for den sakkyndige er jo nettopp at det ikke presenteres noen alternative vurderinger, slik far dokumenterer. Da kan man heller ikke utelukke alternative vurderinger.** Grunnlaget for de alternative vurderinger er nemlig tatt ut av saken, for de lå i fars dokumenter om den sakkyndige selv skriver ”Han ikke var interessert i å motta”! Og følgelig er ikke de vurderinger som blir gjort, valide eller på godt norsk; faglig holdbar!

Den sakkyndige begår i stedet den alvorlige feil at han utelukker *premissene*, i stedet for å se om premissene utelukker *hypotesen*! De premisser som blir vurdert er mors *udokumenterte påstander*, som ikke er kildekritisk vurdert! Dette bryter selvfølgelig med alt som har med vitenskapelig metode å gjøre! Samtidig viser det at den sakkyndige forstår at de utelatte premissene imøtegår hypotesen! Hvorfor skulle de ellers fjernes! Og da er vi inne på triksing med datagrunnlaget, hvilket er *faglig svindel*!

2. De vurderinger som gis er umulige å etterprøve fordi premisser fra observasjoner og informasjon i stor utstrekning er utelatt! Videre foreligger det ingen kildekritiske vurderinger, som er et krav for å si noe om en rapportes validitet (sannhet)!

Eks: Hvordan etterprøver man en tolkning om at ” *Hun har fremstått som reflektert og ikke gitt inntrykk av at hun har behov for å opprettholde en feilfri fasade.*”, når det ikke foreligger noen beskrivelser av hva dette bygger på verken i form av observasjoner eller informasjon fra mor? Når både mor selv og hennes lege i Norheimsund (etter utsagn fra mor) beskriver mor med en omsorgsevne over gjennomsnittet, til tross for alle de alvorlige avvikende beskrivelser som foreligger, blir en påstand om at mor ikke har behov for å opprettholde en feilfri fasade latterlig og helt uten dekning!

Eks: Den sakkyndige vurderer det slik at mor ikke har en diagnose av dyssosial personlighetsforstyrrelse uten at det er foretatt en eneste test av mor, og uten at mors historikk er beskrevet! En slik diagnose kan man ikke si noe om uten omfattende historikk og tester!

I ”*Veiledning for sakkyndige psykologer i saker etter barneloven og barnevernloven*”, utgitt av Barne- og Familiedepartementet februar 1998 står det på s.27:

”Den sakkyndige må eksemplifisere hvilke observasjoner som danner grunnlaget for vurderingene, slik at sammenhengen mellom observasjoner og konklusjon kan forstås av oppdragsgiver”!

En påstand blir ikke sann fordi en person med en tittel kommer med den, men fordi den kan underbygges med dokumenterbare observasjoner og empiri!

Som beskrevet under: Følgende tekst fra Dawes (1994,s.5) kan det være grunn til se nærmere på:

variables. Instead, we should take seriously the findings that the effectiveness of therapy is unrelated to the training or credentials of the therapist. We should take seriously the findings that the best predictors of future behavior are past behavior and performance on carefully standardized tests, not responses to inkblot tests or impressions gained in interviews, even though no prediction is as good as we might wish it to be. The conclusion is that in attempting to alleviate psychologi-

Det er altså en kjensgjerning basert på forskning at : **Det som best sier noe om fremtidig adferd, er adferd i fortiden (historikk) og skåre på standardiserte tester (eks. MMPI) og ikke inntrykk man får gjennom intervjuer eller observasjoner!**

Adferdsbeskrivelser av mor i fortiden er svært negative for mor, MMPI testen er svært negativ for mor, allikevel påstår den sakkyndige at dette ikke er vesentlig! Selvfølgelig er det vesentlig. Det er i en faglig setting til og med mer vesentlig enn intervju og observasjon! Og det mens faglitteratur beskriver dette som vesentlig! Spesielt gjelder dette når man har med narsissistisk/psykopatisk problematikk å gjøre fordi manipulasjon og løgner er en så sentral del av denne personlighetsfungeringen! Når den sakkyndige så selv skriver i sin rapport at ” *Far har gitt den sakkyndige en ringperm inneholdende rundt 200 sider tekst, i all hovedsak ulike brev og vurderinger fra far sin side. Den sakkyndige har ikke bedt eller ønsket å motta dette.*”, viser det at historikk, negativ for mor er utelatt! Fars beskrivelser av mors negative adferdstrekk er helt utelatt i rapporten. De i rapporten beskrevne sakkyndige rapporter (Thuen, Broch) :

Oversikt over vedlegg. Sak nr. 02-01777 A/02 Fardal - Pedersen:

Brev fra psykolog Frode Thuen til adv.fullmektig Harald Alfsen datert 230602
Notat vedr. Rune Fardal og barna Silje og Hanne v/ psykologspesialist Lars Broch datert 270702.

som er positive for far er oppført på listen over datagrunnlaget, men ikke nevnt noe sted i rapporten! Hvorfor? Positive beskrivelser av far blir konsekvent utelatt!

3. Det foreligger alvorlige metodefeil i den sakkyndiges rapport. Det skjer i form av at partene utsettes for ulike metoder ved vurderinger, og ikke vurderes for de samme trekk.

Eks: Den **fundamentale attribusjonsfeil** begås mot far men ikke mot mor. Mors negative trekk ”årsaksforklares” som omgivelsenes påvirkning (deriblant far og en ”vanskelig” separasjon). Negative trekk ved far er ”årsaksforklart” i fars personlighet. Mens det er tydelig at mor påvirkes av både far og øvrige omgivelser til å fremvise klart negative trekk i en årrekke, er det ikke mor eller omgivelsene som er årsak til de påståtte negative trekk den sakkyndige påstår om far. Disse trekk tillegges fars karakter! En kan lure på om den sakkyndige tror far lever i et vakuum! Mor påstås ha en helt ok karakter, for det er ensidig ”skilsmisens frustrasjoner” som er årsak til mors avvikende adferd!

Problemet er jo bare at mor hadde denne adferden mange år før skilsmissen, denne adferden var begrunnelsen for skilsmisse og hun har en samme adferden nå mange år etter skilsmissen. Mor gikk til og med til psykiater allerede da partene traff hverandre, for å bearbeide vanskelige barndoms opplevelser !

Mors negative trekk har far/andre skylden for, fars negative trekk har han selv ansvaret for! Faktisk viser en slik påstått ”kortvarig frustrasjonsperiode” at mors frustrasjonstoleranse er meget lav, og uansett lavere enn fars, for far flipper ikke ut slik mor gjør, til tross for at både far og mor er i en skilsmisse. Mye tyder også på at de belastninger far ble utsatt for var betydelig større enn det mor ble utsatt for, uten at far mister kontrollen slik mor gjorde! Mye tyder derfor på at den sakkyndiges påstand om at mors avvikende adferd er knyttet bare mot skilsmissen som sådan, ikke kan stemme. Skilsmissen kan ha vært utløsende for dette, men mor hadde denne adferden lenge før skilsmisse! En slik forståelse er en enkel årsaksforklaring bygget på en klinisk forståelse av saken. Den bygger ikke på en dypere forståelse av mors underliggende problematikk!

Eks: Far kritiseres ensidig for en rekke forhold, mens det ikke noe sted gjøres vurderinger av de samme forhold ved mor! Dermed kan far i realiteten ha mange negative trekk uten at det får negative konsekvenser for far, fordi man ikke vet om mors negative trekk, om det samme forhold, er bedre eller verre!! Dette er samtidig bevis på ensidige, forutinntatte holdninger hos den sakkyndige! Når det så gjennomgående legges vekt på fars negative trekk underbygger det samtidig en ensidig forutinntatt hypotese om at mor skal ha omsorgen, og at argumentasjonen så rettes inn på å underbygge dette og ikke ta for seg både positive og negative trekk hos begge foreldre og sammenligne disse. Det er da også gjennomgående at det er fars negative trekk som problematiseres og gis ansvar for konflikten, mens mors negative sider søkes unndratt og bortforklart. Det er selvfølgelig ikke faglig holdbart! Den sakkyndige synes mer oppsatt på å beskytte en klinisk pasient enn å gi en sakkyndig vurdering!

Eks: Den sakkyndige skriver ”*Opprettholdes konflikten med far som den mest drivende part...*” og tillegger far hovedansvaret for konflikten ut i fra et syn bygget på mors påstander. Mor stikker av med barna i sommerferie både i 2001 og 2002 og det eneste den sakkyndige skriver om det er (s.37): ”*Den sakkyndige er bl.a. av den oppfatning at mor, ved å være smidig mht. til tidspunkt for feriesamvær, kunne dempet striden rundt dette spørsmålet.*” At dette skaper konflikt og er klare avtalebrudd fra mor blir ikke problematisert av den sakkyndige i det hele tatt! Mor har i realiteten blankofullmakt til å gjøre hva hun vil uten at det blir problematisert av den sakkyndige!

Faglitteratur beskriver at :

”Et spørsmål om hvorvidt et barn skal ha fast bosted hos far eller mor, krever en sammenligning mellom positive og negative kvaliteter ved de to omsorgssituasjonene.”

Sakkyndig Arbeid, E. Backe Hansen, H. Øvereide (1999, s.221)

En slik sammenligning krever at det settes opp både negative og positive trekk ved begge parter og at det skjer en reell diskusjon av disse! Når det så mangler observasjoner av de trekk mor tillegges, og de trekk far tillegges bygger på mors udokumenterte påstander, ja

da blir det vanskelig å gjøre noen **faglig** vurdering og sammenligning av partene. Det skjer ingen slik sammenligning fordi den sakkyndige er så låst i en klinisk tankegang. Han er oppsatt på å beskytte mor som klinisk pasient mot negative inntrykk at han glemmer at han faktisk ikke er hennes behandler, men en sakkyndig ! For som behandler er hans adferd forståelig, men som sakkyndig svikter han sin rolle fullstendig!

Dette er helt elementær metodikk det brytes grovt mot fra den sakkyndige! Hvor er mors negative trekk beskrevet? Jo i de dokumenter far hadde som den sakkyndige ikke ville se! Hvorfor er de omfattende negative trekk ved mor, far dokumenterer i sine dokumenter utelatt? Hvordan er det mulig å veie partenes positive og negative sider når man ensidig fjerner alt negativt hos mor og samtidig fjerner alt positivt ved far?? Hvor er de positive trekk ved far, som mor selv faktisk beskriver i sine brev til far? Hvorfor ville ikke den sakkyndige se disse brev?? Det er lett å dokumentere fullstendig svikt i faglig metode, og dermed er ikke rapporten et faglig dokument, men et partsinnlegg for mor! Når det så ligger til grunn beskrivelser av psykopatisk problematikk, og den sakkyndige faktisk vurderer nettopp diagnoser knyttet til denne typen problematikk og kun vektlegger det mor påstår, er den sakkyndige alvorlig ute å kjøre faglig. Er det noe man ikke kan tillegge vekt er det hva narsissistiske personer påstår! Allikevel gjør den sakkyndige nettopp det.

4. Den sakkyndige fremviser alvorlig kunnskapsmangel om personlighetsforstyrrelser når han skriver at ”Det finnes flere typer av personlighetsforstyrrelser, hvorav psykopati eller Dyssosial personlighetsforstyrrelse, som er betegnelsen i ICD-10 (WHO), er en av de som regnes som mest alvorlig.” (s.32)! Når den sakkyndige så bygger sin vurdering av mors personlighetsforstyrrelse på mors egne utsagn, underbygger det en ytterligere kunnskapsmangel om slike personligheter.

For det første fremgår det meget klart fra faglitteratur at dyssosial personlighetsforstyrrelse og psykopati **IKKE** er synonyme begreper. Fra side 88 til 165 i boken ”Psykopati og forsvarsmekanismer”(Fardal, 2005) blir dette meget godt dokumentert. Her er noen eksempler, på s.92 beskrives det således :

Widiger skriver (**Patric, 2006, s.163**) om Dyssosial adferd følgende : ”*The dissocial behaviour factor would correlate highly with PCL-R psychopathy, but is **not equivalent** to psychopathy (Livesley, 1998).*”

s. 109:

Rosenqvist, Rasmussen (2001)

Dyssosial personlighetsforstyrrelse (ICD-10) er nok **nærmere** psykopati begrepet enn antisosial personlighetsforstyrrelse (DSM-4). Men dyssosial personlighetsforstyrrelse inneholder en **større** gruppe enn de klare psykopatene.

s.112:

Psykiater M. Setsaas skriver at :

"I ICD-10 i kapittel F60 finner vi personlighetsforstyrrelser og de generelle kriterier og de spesifikke kriterier for de enkelte undergruppene. Psykopati er ikke en egen undergruppe, men omfattes av flere. De enkelte spesifikke personlighetsforstyrrelsene er klart definert. Slik psykopati er definert internasjonalt, vil vi finne den i flere personlighetsforstyrrelser, først og fremst **dyssosial personlighetsforstyrrelse** og emosjonelt ustabil personlighetsforstyrrelse (Borderline). Dette er ikke lett, og **selv vi fagfolk blir litt forvirret og snubler i begrepene av og til!**"

s.114:

Dådermann 2002, Hun skriver videre at:

"Many researchers still **erroneously** suggest that the **dyssocial personality disorder** and antisocial personality disorder may be applied to all psychopaths and vice-versa."

Rosenqvist & al.(2002),s.217

"Igjen vil vi minne om at begrepene antisosial personlighetsforstyrrelse, dyssosial personlighetsforstyrrelse og psykopati ikke er synonyme, selv om de er nær beslektet. Dette må føre til at man ikke vilkårlig bruker diagnosene om hverandre for så å bruke forskningslitteraturen om psykopati og gjentakelsesfare for å si noe om tilbakefallsrisiko."

Rosenqvist & al.(2002),s.216 skriver i boken Rettspsykiatri i Praksis:

"Dersom man skal evaluere en person i forhold til Hares sjekkliste [psykopati], er det viktig at man ikke bare forholder seg til opplysninger fra personen selv, men henter så mye som mulig inn av objektive verifiserbare opplysninger. En slik diagnostisk utredning vil derfor være ganske omfattende og vil måtte ta en del tid ettersom man også er avhengig av å innhente opplysninger i den grad det er mulig.

Norske rettspsykiatere og -psykologer må vite at en vurdering med henblikk på psykopati vil være usikker, eller til og med mangelfull, dersom man bare bygger på de opplysningene (premissene) som observanden gir, eller som for øvrig fremgår av politidokumentene. Man skal være klar over at psykopatiskåren vanligvis blir høyere jo mer informasjon man har tilgjengelig (Alterman mfl. 1993).

Som faglitteraturen her beskriver det, er den sakkyndiges vurdering av mors personlighet i høyeste grad **mangelfull**, for de beskrivelser far gav skriver den sakkyndige selv at han ikke var interessert i! Likeledes legger den sakkyndige mors beskrivelser ti grunn når han vurderer personlighetsforstyrrelse hos mor. Det strider som vi ser fullstendig mot faglitteraturen!

Fil informasjon og historikk blir fjernet! Hvordan skal man da få innblikk i en manipulativ personlighet? Det i en setting der faglitteratur er klinkende klar på at det er nettopp slik historikk som kreves for en slik diagnose!

Analysen dokumenterer godt at faglitteraturens beskrivelser av slike narsissistiske personligheter er helt i tråd med mors personlighetsfungering! Men det krever kunnskap om narsissistisk adferd for å se og forstå dette! Selv mors MMPI test 2002 viser i sitt skårbilde at vi har med en narsissistisk personlighet! Også disse objektive beskrivelser er utelatt!

5. Den sakkyndiges håndtering av det eldste barnets beskrivelser av seksuelle overgrep fra mors venn er så alvorlig at det burde vært etterforsket av politiet. Slik den sakkyndige aksepterer at mors venns bekjente i barnevernet, presset det eldste barnet (7år) til å forandre forklaring på det i dommeravhør beskrevne overgrepet, fremstår som så alvorlig at det klart må falle innenfor straffeloven!

Dette er beskrevet i detalj i analysen og fremstår som svært kritikkverdig. Barnevernets beskrivelser viser at de etter dommeravhøret tvinger det eldste barnet til å forandre sin forklaring, slik at mors venn den gangen skal slippe anklager om overgrep. De driver en bevist kampanje for å svekke barnets troverdighet før de tvinger barnet til å forandre på sin beskrivelse! Måten dette skjer på og dokumentene som viser hvordan dette skjedde er meget kritikkverdige. Når den sakkyndige bistår med dette blir dette svært alvorlig for den sakkyndige! Dokumenter fra barnevernet, og deres nære forbindelser med mors venn avslører dette meget godt! Uten at barnet forandrer mening ville det vært umulig for den sakkyndige å la barna bli hos mor.

6. Den sakkyndige blander sammen en klinisk vurdering med en sakkyndige vurdering. Dette til tross for at faglitteratur advarer nettopp mot dette!

Einar Kringlen, skriver i Tidsskrift for Den norske lægeforening 2002; 122: 202-8 at:

"Som terapeuter er vi lite opptatt av om det pasienten forteller er objektivt riktig. Vi aksepterer stort sett pasientens historie, selv om det kan reises tvil om sannhetsgehalten."

Dette er nettopp hva vi ser den sakkyndige gjør i denne saken. Til tross for at det dokumenteres omfattende løgner og usanne påstander fra mor, blir de ikke gjenstand for kildekritisk vurdering. Det er en terapeutisk vinkling, i en sakkyndig setting! Det er likeså det samme vi ser mors leger og psykiatere gjør! De tror det de hører, og gjør ingen kildekritisk vurdering ut av det for i en terapeutisk situasjon spiller ikke slike påstander så stor rolle. Problemet er at dette ikke er en terapeutisk setting, men en sakkyndig setting. Det samspill som skjer mellom mor og lege/psykiater er av terapeutisk karakter, men det som skjer med den sakkyndige er av sakkyndig karakter. Der betyr usanne påstander forskjellen på en faglig holdbar vurdering og en ufaglig vurdering. Gjennom sin feilaktige terapeutisk/kliniske tankegang svikter den sakkyndige sitt mandat fullstendig!

I en terapeutisk setting er det viktigere at pasienten føler seg hørt og forstått, enn at vedkommende skal konfronteres med hva som påstås. I en sakkyndig vurdering er det helt annerledes. Der må det mor kommer med av opplysninger være kildekritisk vurdert og sant, fordi det ikke handler om mor selv, men mor i en relasjon til far og barna. Om mors løgner legges til grunn er ikke den sakkyndiges rapport valid og dermed heller ikke faglig holdbar! Det er en vurdering av to parter omsorgsevne og da blir det overhodet ikke faglig holdbart når usanne påstander legges til grunn!

I en slik setting kan det være interessant å se hva Graverutvalget (2006) skriver i sin rapport, s.24 : ***“En undersøkelse foretatt for noen år siden viste imidlertid at over halvparten av legene i behandlerforhold tillå iblant eller ofte pasientens ønske større vekt enn sitt eget medisinske skjønn.”***

I en sakkyndig vurdering er det ikke noen pasienters ønsker som skal tillegges vekt, men klientenes omsorgsevne og barnas beste, med tanke på hvem av to foreldre som er den beste omsorgspersonen!

I ”Veiledning for sakkyndige i saker etter barneloven og barnevernloven” utgitt av Barne og Famaliedepartementet, 1998,s.15 står det:

De personer som oppnevnes som sakkyndige vil ofte ha erfaring og kompetanse fra behandlingsarbeid med barn og familier. Om denne kompetansen tas i bruk i arbeidet som sakkyndig, må ikke dette gjøre rollen uklar med hensyn til hovedformålet. Det er derfor viktig at den sakkyndige er svært bevisst og tydelig markerer forskjellen mellom rollen som sakkyndig og som behandler. Ønsket om å være til hjelp må ikke hindre

Den sakkyndige evner overhodet ikke å skille mellom en kliniske og en sakkyndig utredning. Rapporten fremstår mer som en behandler støtteerklæring for mor enn en nøytral vurdering for retten. Der argumenter for og imot skulle vært utgangspunktet for vurderinger, blir det i stedet en ensidig negativ vinkling av far og en ensidig positiv vinkling av mor! Den kliniske innfallsvinkel dokumenterer han gjennom hele rapporten ved f.eks. kliniske beskrivelser som *”Plagene influerer ikke eller i liten grad hennes daglige fungering og evne til å utøve omsorg for sine barn. Plagene antas å bli redusert dersom hun får mulighet til å leve et mer konflikt fritt liv.”* Dette er en klar beskrivelse av hvordan mors plager kan reduseres, og helt i tråd med en klinisk vurdering! Men hvordan mor skal bli ”friskere” eller få en bedre ”livskvalitet” er helt irrelevant i en setting der mandatet er hvem av to er best egnet som omsorgspersoner! Den sakkyndige tenker som en behandler, ikke som en sakkyndig! **Faktisk er det faktum at mor treger å få tilrettelagt omgivelser, negativt for en sakkyndig sammenligning av partenes omsorgsevne, fordi far ikke har slike behov og dermed kan fokusere mer på barna enn på sine egne behov!**

I stedet for at dette teller positivt for fars omsorgsevne får man inntrykk av at det nærmest gjøres til et handicap for far at han klarer seg selv, mens det blir en ”ressurs” at mor må ha tilrettelagte livsbetingelser for å fungere! Og ja, i en klinisk setting er det helt flott at mor evner ta i bruk omgivelsens hjelp, men i en sakkyndig vurdering teller dette

negativt! Dette viser at mens mor er avhengig av hjelp for å fungere, så fungerer far uten slik hjelp og kan fokusere mer på barna enn seg selv! Hvor er den sakkyndiges vurderinger av dette? **Når den sakkyndige bruker fars positive ressurser mot far, og mors negative ressurser taler for mor, går det fryktelig galt!** Far er ikke en psykiatrisk pasient, han er frisk. Han trenger ikke bruke ressurser på å fungere, han kan bruke dem på barna! Det mener den sakkyndige er negativt! Igjen, kritiseres far ut i fra en klinisk tanke om at far er ”syk” og at den som er syk og nekter å ta imot hjelp, har alvorlige problemer, ikke se hva som er til ens eget beste! Problemet er jo bare at far ikke er syk! Derfor fungerer det dårlig når far vurderes ut i fra en klinisk tankegang, og ikke ut i fra en sakkyndig tankegang! Den sakkyndige evner ikke se denne meget vesentlige forskjell!

Gjennomgående blir far sykeliggjort når han ikke trenger piller og støtte i nettverk mens når mor ”viser evne til å be om hjelp” blir det nærmest genforklart! Dette er typisk for en klinisk tankegang, men har ikke noe i en sakkyndig vurdering å gjøre! Den sakkyndige er ikke mors lege!

Fagfolk beskriver dette en rekke steder slik Psykiater Odd Hellesøy beskriver sin rolle som sakkyndig (Vallasaken) i dagbladet 23.1.2008:

“Dette har å gjøre med rollen vi hadde. Vi var ikke leger, vi opptredte ikke i den rollen. Hun var ikke vår pasient, vi undersøkte henne ikke klinisk, vi skrev ikke journaler eller legeerklæring og vi har ikke utført noe som kan ses som behandling, sier han...Hellesøy sammenligner vurderingen han gjorde på samme måte som han foretar vurderinger i retten”.

I det ligger det en klar forskjell mellom disse roller. Det den sakkyndige i realiteten gjør er å skrive en legeerklæring for hva som gir mor best livskvalitet samtidig som medisinen utskrives, nemlig at barna bor med mor! Men det var ikke mandatet! Mandatet var faktisk å beskrive det omvendte, hvem som allerede har best livskvalitet slik at fokus kan holdes på barna, hvem viser minst behov for å bruke egne ressurser på seg selv! Det er noe ganske annet enn det vi ser i denne rapporten! Det er ingen tvil om at mor må benytte enorme ressurser på seg selv, og dermed mindre på barna. For far er det motsatt, han trenger ikke benytte særlige ressurser på seg selv, han kan benytte sine ressurser på barna! Og ressurser det har far, for det beskrives at far har av de sakkyndige i saken! Selv mor beskriver at far har bedre ressurser enn henne!

Den sakkyndiges sammenblanding av roller synes fjernt for de krav Psykologforeningen stiller. Med stort flertall gikk Psykologforeningens landsmøte så sent som 2007 inn for å **oppretholde** sentralstyrets vedtak av prinsipperklæring om evidensbasert psykologisk praksis:

*” Evidensbasert psykologisk praksis innebærer integrering av **den beste tilgjengelige forskningen** med klinisk ekspertise”*

og

*“Evidensbasert praksis bygger på den til enhver tid **beste tilgjengelige forskning** som kan belyse de aktuelle problemstillingene”*

og

*“**Klinisk ekspertise** er den psykologiske kunnskap og faglige dyktighet som psykologer med **standard norsk psykologutdanning** eller tilsvarende besitter, og som **tilfredsstiller forsvarlighetskrav, helselovgivningen og etiske prinsipper** for nordiske psykologer.”*

Den sakkyndige synes ikke leve opp til slike faglige standarder som lenge har vært grunnlaget for norske psykologer og **har dermed heller ikke den forventede ekspertise!** Om den sakkyndige har ekspertise på klinisk terapeutisk arbeid er helt irrelevant, for rollen som sakkyndig er helt annerledes! En kan spørre seg om den sakkyndige egentlig forstår forskjellen mellom klinisk virksomhet og sakkyndig virksomhet!

Graverutvalget (2006) skriver i sin rapport, s.23 at: *“Helsepersonell opptrer i forskjellige roller ved utstedelse av attester og erklæringer, og det gjelder forskjellige regler og krav knyttet til de forskjellige rollene. **Viktige skiller går mellom rollen som behandler og sakkyndig**, og mellom rollen som sakkyndig eller rådgiver for beslutningsorganet og andre situasjoner.”*

Også her blir det satt en klar grense mellom sakkyndig og klinisk terapeutisk vurderinger.

Det kringlen beskriver over er nettopp hva vi ser den sakkyndige gjør i denne saken. Til tross for at det dokumenteres omfattende løgner og usanne påstander fra mor, blir de ikke gjenstand for kildekritisk vurdering. Mor blir behandlet som en pasient og ikke som en person det skal gjøres en sakkyndig vurdering av. Det som gjør saken så alvorlig er at far behandles på en annen måte! Ja faktisk behandles far som om det er en sakkyndig vurdering! Dette er bruk av ulike metoder på partene som selvfølgelig ikke er faglig holdbart.

7. Den sakkyndige har fått tilgang til to selvstendige sakkyndig rapporter, der far er vurdert og der begge de sakkyndige tilskriver far gode omsorgsferdigheter. Ikke noen av de negative beskrivelser psykolog Furevik kommer med er der observert!

Disse er ikke nevnt noe sted i psykolog Fureviks rapport selv om de forelå i 2002! Det er kun vist til disse i datagrunnlaget! De er som alt annet som taler for far utelatt! Dette er triksing med datagrunnlaget for rapporten og slik tannlege Sudbø mistet sin jobb når slik triksing ble avslørt, bør også dette få konsekvenser for ”psykolog” Magne Furevik!

2 Andre sakkyndige avgav i 2002 en vurdering av far. Psykologspesialist Brock skrev i 2002 at : *”Når dette ensidige bildet legges til grunn for en midlertidig avgjørelse om å flytte det eldste barnet ut av et hjem og et nærmiljø der hun er vel etablert og sannsynligvis vel ivaretatt så er det grunn til å stille et stort spørsmålstegn ved om dette er i tråd med barnets beste prinsipper”!*

Psykologiprofessor Thuen beskrev:

”Men ut fra mine vurderinger, på bakgrunn av den informasjon jeg har hatt tilgjengelig, er det ingenting som tilsier at far har sviktende omsorgsferdigheter. Tvert imot, opplevde jeg at det var en trygg og kjærlig tilknytning mellom far og hans to barn”.

Da blir det problematisk å legge til grunn den sakkyndige sine ensidige negative påstander om saksøker. Når det foreligger 2 sakkyndige uttalelser om far som er positive for far og psykolog Furevik så kommer med en som er negativ for far, er ikke de sakkyndige rapporter reliable. Ulike fagfolk kommer til ulike svar! Da kan heller ikke rapportene være valide, hvilket er et faglig krav til slike rapporter. I en slik setting er det ikke noe metodisk galt med den som observeres, men med den **metoden** den sakkyndige bruker i sin observasjon. Når to sakkyndige kommer til et annet resultat enn psykolog Furevik, er det metoden de bruker som utgjør forskjellen. Den sakkyndige er en del av denne metoden! Når man her avslører at det er alvorlige feil og mangler med psykolog Fureviks ”metoder”, synes de andre to sakkyndige ha kommet til et mer riktig resultat. I så måte er det interessant at tingretten i 2007 beskriver fars omsorgsevner slik:

”Retten vurderer likeeins far til å ha ein tilfredstillande omsorgsevne, og vurderer det slik at dei ytre rammer rundt omsorgen hos far i Bergen som gode”

Hvordan er det mulig at fars omsorgsevne i to sakkyndige rapporter før 2003 er meget gode, og så i en rettslig kjennelse i 2007 er meget god, mens den sakkyndige i 2003 ikke mener den er god?? Mye tyder på at det er den sakkyndige Furevik som svikter i sin faglige beskrivelse!

8. At en sakkyndig rapport er reliabel betyr at andre kommer til det samme resultatet om de undersøker den samme personen. I dette tilfelle foreligger det minst 2 andre sakkyndige rapporter som beskriver fars omsorgsevne som god, mens den sakkyndige her beskriver den som dårlig. Likeledes vurderer retten i 2007 fars omsorgsevne som god! Den sakkyndiges rapport er ikke reliabel!

Wikipedia beskriver reliabilitet slik: *”A conclusion is said to be **reliable** if others come to the same conclusion, using the same premises. In science it is therefore important to show the premises for the conclusion ! Otherwise, it’s bad science!”*

Feilen hos Furevik kan med andre ord bygge på at han **utelot premissene** som var positive for far, mens andre ikke gjør det. Dermed blir utfallet galt hos Furevik.

Psykiater Einar Kringlen skriver i boken Psykiatri (2003,s.479) at : *”Reliabilitet sier noe om i hvilken grad man får det samme resultat hvis man for eksempel gjentar det kliniske intervju eller om forskjellige psykiatere undersøker samme person. Hvis en måleprosedyre er fri for tilfeldige variasjoner og man får stabile konsistente resultater, snakker men om høy reliabilitet (pålitelighet).”*

Salkind (2006:106) i Exploring Research

ble, trustworthy, predictable, and faithful? Get the picture? Something that is reliable will perform in the future as it has in the past. **Reliability** occurs when a test measures the same thing more than once and results in the same outcomes.

Således er det problematisk for den sakkyndige rapport at den avviker så fundamentalt fra hva andre sakkyndige beskriver både før og etter. Faktisk beskriver retten i 2007 også at fars omsorgsevner er gode! Det komiske er jo at mor selv beskriver fars omsorg både for henne og barna som god, **før** far tar ut skilsmisse! Rapporten fremstår derfor ikke som reliabel. Da kan den heller ikke være valid, hvilket er ufravikelige krav til en faglig forsvarlig rapport. **Når en undersøkelse ikke er reliabel, kommer det utelukkende av at metoden svikter, og i dette tilfelle at den sakkyndige gjør feil.** Analysen viser hvilke feil som blir begått!

9. Den sakkyndige rapport er ikke valid, den bygger på mors usanne, udokumenterte påstander. Om en sakkyndig rapport er valid, har å gjøre med om de premisser den legger til grunn, faktisk er sanne eller ikke. Dokumenteres det at de premisser som legges til grunn ikke er sanne, er heller ikke rapportens konklusjoner sanne, valide!

Cosby, Paul C. Skriver i boken *Methods in Behavioural Research*, (2003,s.89) at : "*If something is valid, it is " true" in the sense that it is supported by available evidence*". Dersom "evidence" eller sakens premisser ikke er sanne, blir heller ikke de konklusjoner man trekker sanne, og rapporten blir heller ikke sann, valid! Den sakkyndiges rapport støttes ikke av tilgjengelig bevis, tvert imot fjerner Furevik bevis og premisser som går imot hans forutinntatte hypotese! Slik vil også vurderinger av mors adferd heller ikke være valide, fordi både mors adferd og den sakkyndiges vurdering av denne, ikke underbygges av tilgjengelige bevis eller premisser! Fars dokumenter viser dette meget godt, MMPI testen viser det samme! Mors adferd rundt samvær og ferier likeså! Den sakkyndiges vurderinger holder overhodet ikke faglig mål!

Frode Svartdal skriver i *Psykologiens Forskningsmetoder*, (2004,s.28) at: "*En vitenskapelig slutning er valid, når en rimelig slutning er formulert, og når alternative (rimelige) slutninger er utelukket. Det betyr at selv korrekte slutninger ikke er valide, før alternative slutninger er avvist!*" Dette er meget viktig kunnskap. Det betyr at en sakkyndig rapport ikke er valid, eller sann, før man har utelukket alternative slutninger eller konklusjoner!

Det den sakkyndige gjør er ikke bare å utelukke alternative forklaringer, men også å utelukket grunnlaget for alternative forklaringer! Det er faglig svindel!

Den sakkyndige gjør ingen vurderinger av fars beskrivelser, de tas heller ut av saken. Det betyr at rapporten ikke er valid, nettopp fordi fars dokumentasjon ikke er bevist som uriktig, ja den er faktisk ikke vurdert i det hele tatt, den er utelatt!

At en rapport er valid forutsetter at den er reliabel! To eller flere observasjoner av omsorgsevne er reliable når ulike fagfolk kommer til samme konklusjon om den vurderte. Det foreligger ikke ved vurderinger av far. Der viser både mors beskrivelser før skilsmissen, to rapporter fra 2002 og rettens vurdering i 2007 at far har gode omsorgsevner, i strid med hva psykolog Furevik her påstår i sin rapport. Dermed kan rapporten heller ikke være valid, for det fordrer at den først er reliabel! Som vist over er den ikke reliabel.

Salkind (2006:113) skriver i i Exploring Research at

How about truthfulness, accuracy, authenticity, genuineness, and soundness as synonyms for validity? These terms describe what **validity** is all about: that the test or instrument you are using actually measures what you need to have measured.

Når den sakkyndige rapporten så avviker både fra to tidligere sakkyndige vurderinger og fra rettens vurdering i 2007 er ikke rapporten valid! **Mye tyder på at det den sakkyndige har "målt" eller kommet frem til, ikke er omsorgsevne, men en bekreftelse på egne subjektive, forutinntatte oppfatninger!**

De mål den sakkyndige beskriver måler ikke omsorgsevne. Det er all grunn til å anta at "måleresultatet" skal tilfredsstillende en forutinntatt hypotese, og således ikke er en beskrivelse av hva som faktisk fremkommer av "målingen"/ vurderingen, men hva man må ha for å begrunne den "konklusjon" man på forhånd har bestemt. Når en faglig rapport verken er reliabel eller valid som her skal den forkastes som et faglig dokument! Å fremlegge en slik rapport er faglig svindel! Det er å føre retten bak lyset!

10. Den sakkyndige arbeider ut I fra en forutinntatt hypotese om at more er best! En hypotese er i utgangspunktet en antakelse om et fenomen man søker bekreftelse eller avkreftelse på. Det er ikke det samme som en teori. Dersom det ikke kan vitenskapelig bekreftes at hypoteseen stemmer må den forkastes og en ny bedre tilpasset hypotese kan utprøves. Det blir ikke gjort. Den sakkyndige forkaster I stedet den dokumentasjon (premisser) som ikke stemmer med den forutinntatte hypotese.

Det er gjennomgående i rapporten at den sakkyndige har en hypotese der det er om å gjøre å bevise hvordan mor kan klare omsorgen, og ikke hvem av partene som er best egnet. Det er en klinisk vurdering, ikke en sakkyndig vurdering. Det avslører seg ved den ensidige vektlegging av premisser som skal støtte opp under den forutinntatte hypotese, den ensidige problematisering rundt fars reaksjoner på mors provokasjoner og den ulike metodikk som benyttes på partene! Ikke minst fremkommer en klinisk vurdering når den

sakkyndige hele tiden synes å ville forklare mors psykiske problemer som noe mor kan klare å leve med bare omgivelsene er ”snille” med henne, hun får sine piller og nettverket hjelper henne! Dette er kliniske vurderinger. En sakkyndig vurdering er mer objektiv og vurderer de klare fakta, nemlig at far ikke behøver benytte alle sine resurser på seg selv, slik mor faktisk må. Dermed kan far bruke energi på barna, der mor er opptatt med egne problemer! Dette blir helt oversett av den sakkyndige!

Det kan være viktig å se hva en hypotese faktisk er. Salkind (2006:7) i Exploring Research skriver:

When asked what she thought a hypothesis was, one 9-year-old girl said it best: “An educated guess.” A **hypothesis** results when the questions are transformed into statements that express the relationships between variables like an “if . . . then” statement.

For example, if the question is, “What effects does viewing violence on television have on boys?” then the hypothesis could be, *Boys who view aggressive acts during prime-time cartoon shows are more likely to exhibit aggressive behaviors right after the television viewing session than are boys who watch nonaggressive acts during prime-time shows.* Several characteris-

En hypotese er med andre ord en antagelse man skal teste ut om stemmer eller ikke, og ikke en teori man skal bevise! Det er her det går så fryktelig galt for psykolog Furevik! Han fremviser i sin ensidige premissvurdering kun et behov for å bevise at far ikke egner seg, ut i fra en opplagt forutinntatt hypotese om at det er mor som egner seg best! Andre alternativer blir ikke vurdert! Det holder ikke faglig!

Salkind (2006:7) i Exploring Research beskriver dette slik:

An important point about testing hypotheses is that you set out to **test** them, not to *prove* them. As a good scientist, you should be intent on collecting data that reveal as much of the truth about the world as is possible and letting the chips fall where they may, whether you agree or disagree with the outcomes. Setting out to prove a hypothesis

”En god fagperson søker å avsløre så mye sannhet som mulig om verden...”. Feilen den sakkyndige gjør er å prøve å ”bevise” at mor egner seg bedre enn far. Det er ikke sannhet som søkes, men bekreftelse på egne forutinntatte hypoteser! Dette kommer til syne både i den ensidige argumentasjon og det kommer til syne i alle de dokumenter og opplysninger fra far som utelates om mors avvikende adferd. For å bevise mors fortrefelighet (forutinntatt hypotese) må for mor, negative premisser, fjernes! Slikt blir det ikke fag av, men konflikt! Men det er ikke den sakkyndiges mandat, dette er således ikke besvart. Retten i 2003 så ikke dette for de hadde ikke kunnskap om dette og la den sakkyndiges rapport til grunn.

11. Det er et gjennomgående trekk ved rapporten at den sakkyndige ikke evner se det spill og den manipulasjon mor bedriver. Den sakkyndige klarer ikke skille mellom mors provokasjoner og fars reaksjon på disse og partenes omsorgsevne. Istedenfor å gjennomskue den psykopat dynamikk saken dokumenterer, blir virkeligheten snudd på hodet av den sakkyndige.

Fokuset synes være på konflikten, mens observasjon av fars reelle omsorgsevne synes forsvinne i den sakkyndiges behov for å unnskyldte mor alle hennes avvikende trekk. I boken Sakkyndig Arbeid, E. Backe Hansen, H. Øvereide (1999, s.57) beskrives dette:

”Imidlertid alltid viktig at den sakkyndige i utgangspunktet ser adferden som utspilles i konflikten mellom de voksne atskilt fra omsorgs-adferden og omsorgs-kompetanse.”

Dette er viktig, for den sakkyndige blir så fokusert på at mor påstår ha det så vanskelig at han i realiteten aldri vurderer **kvaliteten** på mors omsorgsevne. Samtidig blir det heller fokusert på hvordan far reagerer, på mors provokasjon. Dermed blir kvaliteten på fars omsorgsevne heller ikke vurdert. Den sakkyndige klarer aldri heve seg over konflikten, men blir isteden en del av den! Det faktum at begge barna etter flytting nå har klippekort både i barnevernet og hos BUP sier at mor ikke har gitt barna en bedre livs situasjon enn da de bodde med far. Hos far fantes ikke denne problematikk! Det var med andre ord ikke bedre for barna og flytte.

Slik kan jeg fortsette å plukke denne ”sakkyndige” rapporten fra hverandre punkt for punkt. Det er en rekke andre ankepunkter mot rapporten som er beskrevet i **analysen**.

Viser for øvrig til vedlegg til klage på psykolog Hallaråker. De er også viktige for denne sak.

Ta kontakt om ytterligere informasjon er ønskelig.

Mvh

Rune Fardal